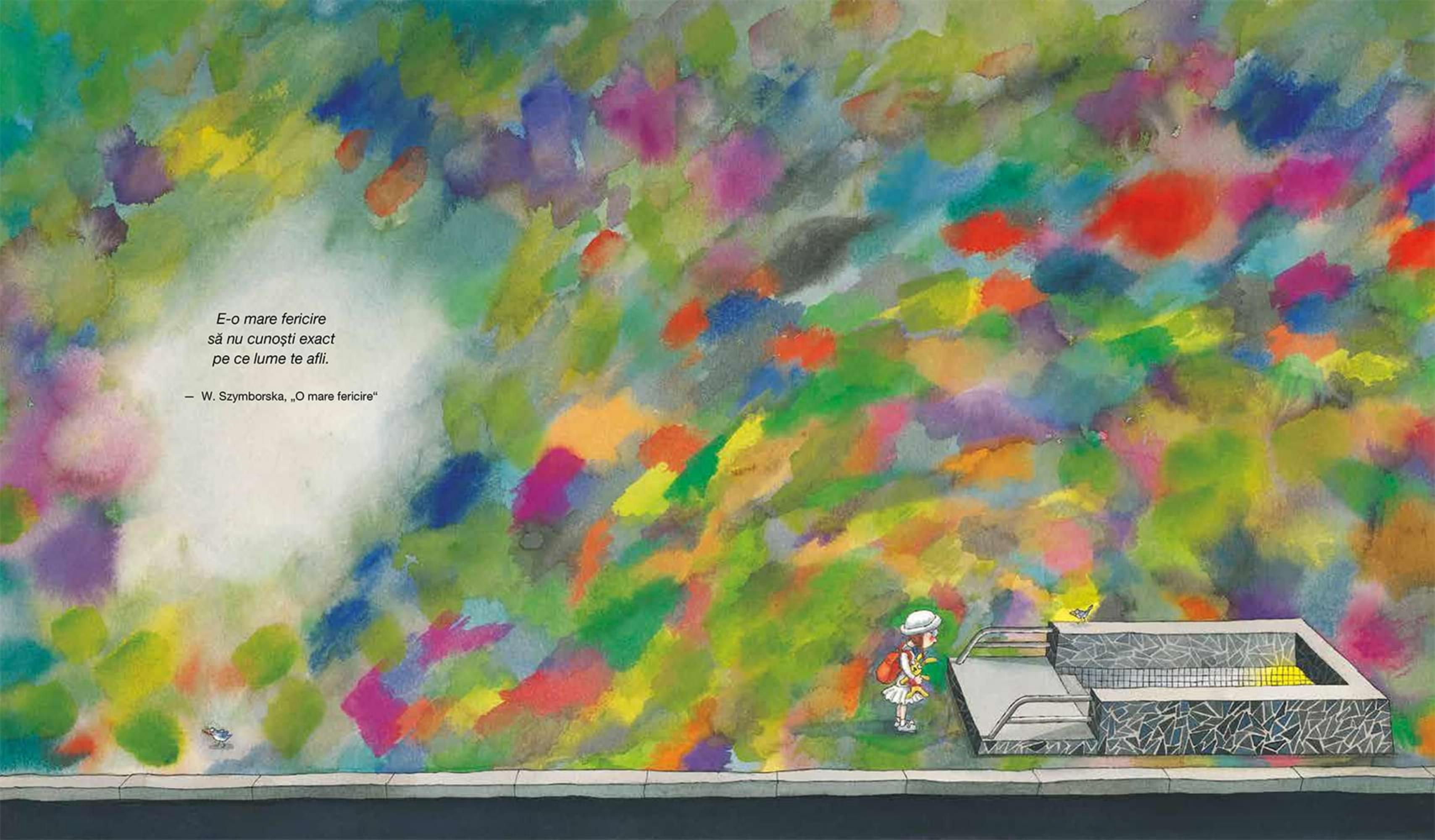

*E-o mare fericire
să nu cunoști exact
pe ce lume te afli.*

— W. Szymborska, „O mare fericire“

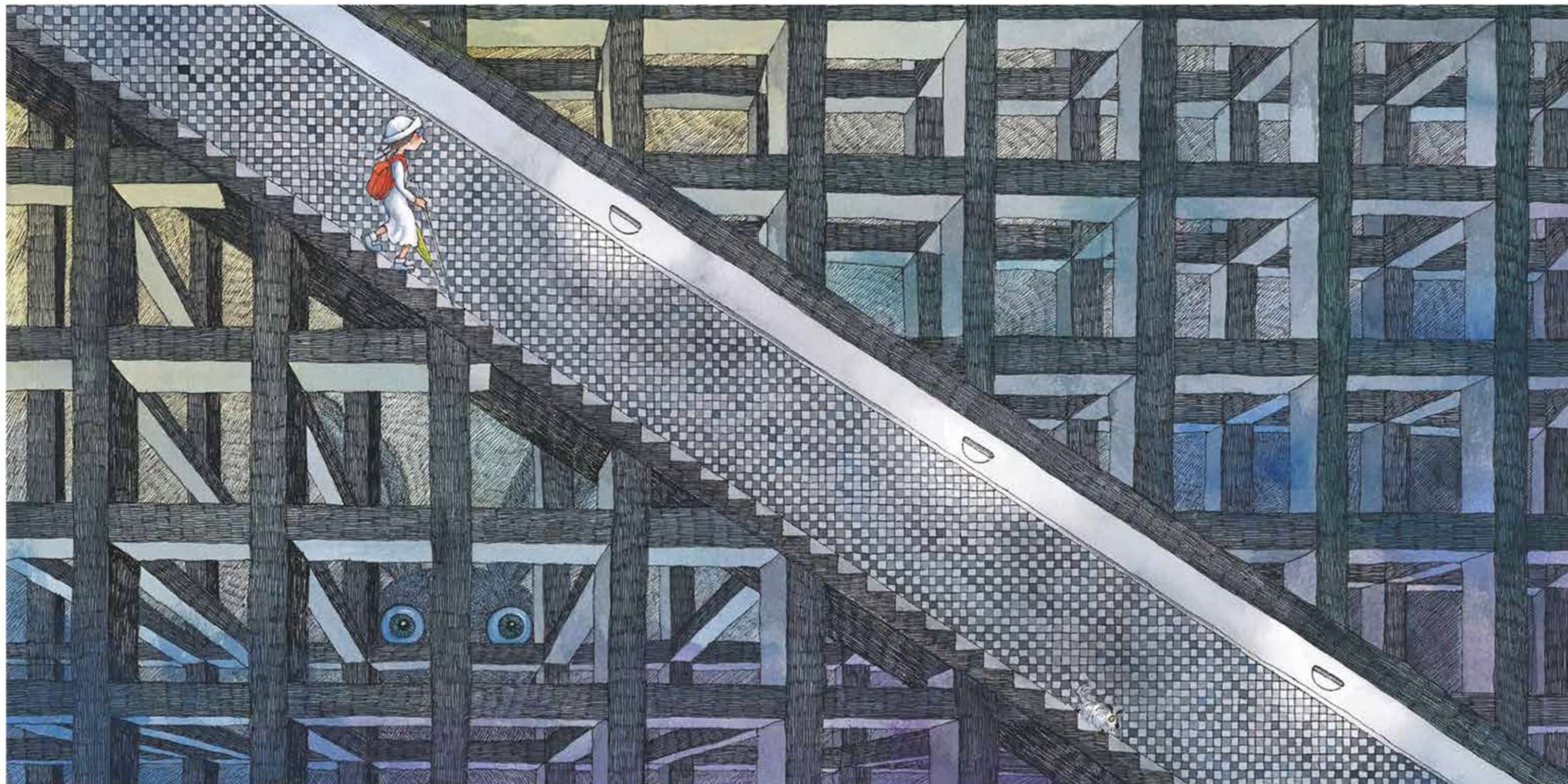

Aveam cincisprezece ani
când îngerii și-au luat rămas-bun de la mine.
Atunci am început să-mi pierd vederea.

Era o dimineață de toamnă.
Afară ploua mărunț.
Mi-am hrănit pisica,
iar la 06:05
am intrat la metrou.

Am pășit cu mare grijă în tunelul care cobora și cobora,
până unde vântul nu bate și ploaia nu cade.
Mi-am auzit pașii singuratici cum răsunau în aerul stingher.

Am ieșit de la metrou. Razele soarelui se revărsau calde pe pământ.
Frunzele cădeau cu sunet dulce și calm.
Auzisem că pe-aici pe undeva e ascunsă o frunză de aur.

